

HØYTIDSGUDSTJENESTE MED NATTVERD

Fjellhamar kirke påskedag 20. april 2014

Lukas 24,1-9

PREKEN

ALT VAR GÅTT I SVART

Alt var gått i svart for disiplene. Vi kjenner historien om Jesus og vet hvordan det ender, og vi står i fare for å miste hvor svart alt var for disiplene og kvinnene rundt Jesus etter korsfestelsen.

Jesus var hele forskjellen. Disiplene var bare hjelpere og heiagjeng. Det var Jesus som talte så alle lyttet åndeløst. Det var han som gjorde under og tegn og gjorde mennesker friske. Det var han som vekket en dyp lengsel, et enormt håp, om at noe helt nytt var på gang. At livet og verden kunne endres. At Guds rike, hans kjærlighet og godhetsmakt, kunne bre seg ut på jorda. Den drømmen var det han som tente.

Og alt så jo så lyst ut når han ble hyllet som konge på vei inn i Jerusalem. Men så gikk alt helt galt. Jesus ble brutalt feid av banen. Tilintetgjort. Korsfestet og drept til spott og hån. Ydmyket på det grusomste. Når han kunne knuses så fort og voldsomt, hvem og hva kan da stå i mot makta? Skape forandring og håp i verden? Det føltes som det var bedre om Jesus aldri hadde levd, at lengselen og håpet aldri hadde blitt tent – for tapet og fallet var så stort. Alt var gått i

svart. Mer svart enn noen gang. Hvordan kunne livet bli lyst igjen etter dette? Hvordan kunne fremtiden fylles av håp og tro igjen?

Mange har opplevd at verden går i svart når man mister noen av de som sto aller nærmest. For noen er det da neste uoverstigelig å ordne med alt rundt en begravelse. Mens for andre er det godt å ha noe gjøre. Noe å ordne med i det mørke kaoset. Kvinnene rundt Jesus hadde det sånn. De brukte sabbaten til å lage i stand velluktende oljer og salver. Som liket skulle balsameres med. Det hadde de gjort før, det kunne de, og det var godt å kunne bruke hendene til noe.

Så fort sabbaten var over og det lysnet den første dagen i uken, tok kvinnene med seg oljene og salvene og gikk til graven der de hadde sett han ble lagt fredag. Ingen vakter var der. Steinen var rullet bort. Jesus var ikke i graven og de visste ikke hva de skulle tro. Kaoset nådde nye høyder. De visste ikke hva de skulle tro. To hvitkledde menn hjalp dem å huske hva Jesus hadde sagt i Galilea flere ganger: ”*Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender og korsfestes, og den tredje dag skal han stå opp*”. Det hadde skjedd nå. Jesus var stått opp fra de døde.

EN TROSBEVEGELSE TAR FORM

Fra disse kvinnene tidlig den første dag i uken, for oss påskemorgen, har det siden gått et rykte. Et rykte om at døden har mistet grepet. Hvor mye disse kvinnene skjønte med hodet var nok fint lite. Hva de greide å tro på denne første påskemorgen aner jeg ikke. Men de satte seg i bevegelse. Med beina. Om hodet ikke hang med så var hjertet og bena villige. Med beina satte kvinnene i gang en trosbevegelse. Om at Jesus lever. Han er oppstått fra de døde. Døden har begynt å miste grepet.

De gikk til disiplene. De trodde dem ikke og mente det var løst snakk. Hodet tok ikke den. Men hjertet til Peter hadde fått et håp og beina til Peter var villige. Han reiste seg, løp til graven, så inn i den tomme graven, og gikk hjem igjen fylt av undring. Siden viste Jesus seg for Simon, Emmaus-vandrerne, og disiplene sammen. Fremdeles greide disiplene i sin glede ikke å tro, men undret seg. Og Paulus forteller som vi hørte lest om at Jesus deretter viste seg for over 500 samtidig, og av de, ca 20 år senere når Paulus skrev det, så levde de aller fleste. Hver gang Jesus viste seg underviste han dem om at det som er hendt er etter skriftene og slik han selv hadde sagt det.

Så var det kanskje ikke forgjeves alt Jesus sa og gjorde allikevel. Det håpet han tente, ja til og med at han døde så brutalt. Så er kanskje verden mer forandret enn noen gang. Kanskje kan lengselen og håpet vekkes igjen, ja, kanskje kan håpet og troen vokse seg sterkere enn noen gang.

Og hva er det som er forandret, hva er håpet og troen som påskemorgen ble satt i bevegelse av noen kvinnebein? Paulus sa det sånn: *Jeg forkynner det evangelium jeg selv har tatt i mot, at Kristus døde for våre synder etter skriftene, at han ble begravet, at han sto opp den tredje dagen etter skriftene, og at han viste seg for Kefas og deretter for de tolv.*

Frem til oss i dag har så denne trosbevegelsen bredt seg ut. Etter hvert kom hodene med, men jeg tror hjerte og beina som kvinnene og Peter brukte når de startet trosbevegelsen, siden også har vært de viktigste. Stadig nye mennesker har blitt grepet av denne lengselen, håpet og troen om at Jesus lever og døden har mistet grepet. Stadig nye mennesker har blitt med i trosbevegelsen og gitt den ben å gå på, og varme hjerter å bo i. Etter tusen år nådde den Norge helt i nord,

og i 1000 år har trosbevegelsen bredt seg i blant oss og nådd frem til oss her i dag.

TROSBEVEGELSEN MÅ GÅ VIDERE

Med en trosbevegelse så er det litt sånn det er med i naturen. Enten så er det vekst og nytt liv, eller så visner og dør det. Trosbevegelsen kan ikke stoppe opp. Da dør den ut. Den må gis videre. Gjerne av kloke hoder, men aller mest av ben som går, hender som gir og varme hjerter som den får leve i. Vi er trosbevegelsen, Jesusbevegelsen, avdeling Fjellhamar og Kurland. Sammen kan vi gjøre mye, sammen har vi mange ben, hender, hjerter og hoder så kan bringe Jesustroen ut til folk på Lørenskog i 2014. Til barn og unge, til voksne og eldre, til de som er alene. Om livet er godt eller vondt og vanskelig.

Vi har tilsammen mange naboer, venner og familie. Det er vi, du og jeg, som må fortelle dem om at døden er i ferd med å miste grepet. Vi må fortelle om lengselen, håpet og troen. Med varme hjerter, hender, ben og våre egne ord. Invitere til smågruppen du går i. Invitere til gudstjenester og tirsdagstapas. Hvis vi alle frem til neste påske inviterte med oss og fikk med oss en hver så ble kirka full hver søndag. Smågruppene dobbelt så mange. Og trosbevegelsen vil få nye ben å gå på. Nye hjerter å bo i. For Jesus er ikke lenger i graven. Nei, han lever. Han er her. Midt i blant oss, i vårt fellesskap. Ja, han er nær alle som tror, han har ved sin ånd tatt bolig i oss ved dåpen. Ser du det og merker du det? Vi trenger å hjelpe hverandre med det. Å se og merke at Jesus lever og er midt i blant oss og i våre hjerter og alminnelige liv. På godt og vondt.

Døden er til å stole på. Den glemmer seg ikke bort. Som tyngdekraften tvinger alt som kastes opp ned igjen, så kommer døden før eller siden til alt som lever. Jeg har de siste ukene syv

ganger stått ved en kiste. Ved kister som senkes seks fot ned i leirtung og mørk jord. Rundt står de nærmeste, hvor livet er gått i svart i større eller mindre grad. Stående ved en kiste senket i jorda som jeg selv også skal en dag, står jeg i meg selv helt naken, liten og døende. Jeg har kun en ting å melde. Undrende og trassig, og med hender som kaster jord på kisten. Jeg har kun en ting på hjerte. Et rykte om at døden er i ferd med å miste grepet. At Jesus er stått opp og lever. Midt i blant oss, og i meg midt i livet, i sorg og glede. Det er det alt henger på. Det er det som endret alt for kvinnene og disiplene hvor alt var gått i svart. Også for tvileren Tomas.